

ביום הראשון, ניסו לתת לנו גם אבל אחרי שראו שאף אחד לא מת, לא ניסו פעם שניה. פעם עשו זעה ונתנו תפוחי זהב המלצרים ותעלפו כשאף אחד לא אכל את היבשים. בשבילם זה היה שיהי

כן היינו מחסלים, זה כמויות עצי מין תפוחי-עץ ומין דובדבנים.

★ ★ ★

מוסקבה עצמה אין הרבה מה ירובה מורכבת מבנייני מגורים. נמצא הקרמלין והכיכר האדומה, ותעפים כמה רחובות רחבים שהם הראשיים של מוסקבה.

חדשים בתוך העיר כמעט שלא כלל. אבל בכל מרכז, דאגו שיהיה ממשלתי מודרני, או מוסד ציבורי תיאטרון, ואלה הם הבניינים היחידים בעיר. שאר הבתים הם בני חמש קומות.

לעיר בונים שיכונים במספר רב. את הקירות מוכנים מבתי החורשת. הם בלי מרפסות, כמו קוביות בטון. הם רחבים בצורה מעוררת תימהון. יות יכולות לנסוע זו בצד זו לרוי אחד. הרוסים עשו זאת בצורה הם לא הרסו את הבניינים הישנים, ש' העבירו אותם ופינו מקום לסלי ית בן חמש קומות, חופרים מי וודות, מניחים גילי ברזל ובעזרת מרימים את הבית ומעבירים אותו.

ההתפתחות הטכנית והתעשייתית מועצות כפי שהיא מוצגת לתיירים, בים מאמריקה, היא על רמה גבוהה רגנו בתערוכה החקלאית המתמדת. ת אותה ביסודיות, צריך לבקר ול- לפחות שבוע. אנחנו היינו רק עות. הספקנו לראות אפילו כור וגרוזי בוכה בביתן הגרוזיני מול

ד לתערוכות דומות באנגליה, למשל, ששם אסור בתכלית מין שטח התערוכה, הירשו לנו לצלם כאן כל מה

מוציגים בתערוכה זכה דוקא חודרוב בהצלחה הגדולה ומבקרים הכירו אותו משדור הטלביזיה והיו מקיפים המונינים, כדי לקבל חתימה או להחליף עמו סמלים.

שיחת חברים. שאלו מתניה וגירי חלדי (כורע) משוחחים עם ילדים בשעת ביקור במוזיאון בקרמלין. ילדים אלה נמצאים כל יומם במועדון, עורכים טיולים וסירים בעיר. הפרט הבולט בהופעתם החזונית היא התספורת

את שאר השחקנים הקיפו כשבאנו להתאמן באיצטדיון דינאמו. הוא היה מלא אתלטים סינים וקוריאנים, שהרוסים מכינים אותם לקראת האולימפיאדה. האיצי

סדיון עצמו היה מלא שלוליות בוך ובורות מים. אבל יום אחד אחרי זה, בשעת המשחק, כבר צמח במקומות אלה דשא. פשוט כיסו את הבורות באדמה שתולה דשא.

אחרי האימון הצטופפו סביבנו המונים. מצאתי ביניהם אחד שדיבר אנגלית והוא די פך למתורגמן לכל מלה שהוצאתי מפיו. הם התעניינו במצב הכדורגל בארץ והתפעלו לשמוע על מספר הקבוצות בליגות השונות, מאחר שמספר הקבוצות בכל ליגה שלהם הוא כמו אצלנו.

שאלו אותי מה דעתי, וכמה נקבל במשחק.

המונים ממתינים. שני טורי סקרנים מצטופפים משני צידי הדרך בה צריכה לעבור מכוניתו של השאח. התמונה צולמה מחלוננו של מלון לנינגראד.

מוחמד בא. מלווה ברוכבי אופנוע, קציני משטרה רוסית, נוסע השאח האיראני אל הקרמלין במכונית מהודרת. ברקע נראה בנין אופייני לבנייני מוסקבה: ללא מרפסות, נמוך וארוך. בתים מעין זה מועתקים ממקום למקום, בעזרת מנופים.

במוסקבה. השאח האיראני, מוחמד ריזה, בחברת אשתו סוראיה האיראני במוסקבה. ביקורו הרשמי של השאח זכה לאהדה עצומה. השאח נחשבת לאחת הנשים היפות בעולם, עוררה תשומת לב במוסקבה.

הקצרה ומדי הצבא השונים המשמשים להם כתלבושת. ילדים בגיל זה גילו התעניינות גדולה במשחק. צבאו מדי פעם על שחקני הנבחרת כדי שיתנו להם את חתימתם. השיחה עמם התנהלה באמצעות תנועות ידיים ועוויות פנים.

אמרתי שנהיה שבעירצון אם נקבל ארבעה שערים וחילקתי להם סיגריות ישראליות. הם היו מבסוטים.

★ ★ ★

עזבנו את מוסקבה בבוקר. כל זמן הטיסה ראינו מתחתינו שטחי ענק מי כוסים ירק. הפעם טסנו באוירון רוסי. זה היה אוירון קטן דרמנועי, שהכסאות בו הם כמו באולם קולנוע. בלי חגורות ובלי אזהרות של הטייסים להחזיק במשהו בזמן ההתרוממות או הנחיתה. לא היה גם צורך בזה.

שתי דיילות רוסיות, בבגדים פשוטים, לי לא מדים, הגישו לנו סוכריות שטעמן כי טעם הסוכריות בימי הצנע אצלנו.

הפעם שונה נתיב הטיסה, כשנסענו לי מוסקבה וחנינו בדרך בוללנה, חיכו לנו שם המון יהודים. הם רק שמעו ברדיו שיתכן ונעבור דרך וילנה, והמתינו בשדה התעופה שתיים עשרה שעות.

בחזרה כבר לא חנינו בוללנה, אלא בפני סק. אולי יש שם יהודים, אבל כנראה שאין להם רדיו. איש לא חיכה לנו.

כשעברנו מעל לחרשה, עיר מולדתו של יצחק שניאור, הפליט רבינוביץ' צעקה: "שניאור, התחנה שלך, אתה יכול לרדת!"

החברה התחילו לצחוק. ככל שהתרחקנו ממוסקבה הרגשנו כעין הקלה תתהכרתית, למרות שהיינו בה חופשים לחלוטין.

ירדנו בפראג לטיול של כמה שעות. פראג כבר גראית יותר שוקקת וחיה ממוסקבה. האנשים בה הולכים בתלבושת מערבית ו שומעים קצת צחוק ברחובות. אני לא יודע אם יש להם סיבה לכך, כי כשניסיתי לש אול מה מחירו של איפנוע יאוונה, ענו לי שרק סטכנוביצים זכאים לקנות.

המחירים בחנויות אינם גופלים מאלה של מוסקבה, אלא יש הרבה יותר מה לקנות. בכניסה לעיר עומדת מצבת זכרון גדולה לסטאלין. ראינו שמתחילים לפרק אותה — לא מסיבה פוליטית, אלא בגלל שהנהר גורף את יסודות הפסל.

מפראג המראנו חזרה לבריסל. כמה חברה שוב לא הרגישו בטוב בשעת הטיסה. אני צחקתי. לא בגלל שמשו הצחק אותי. הם חשבו שאני צחק מהם. אבל מה אני יכול לעשות, כשכל פעם שהמטוס גולש זה מדג דג אותי בבטן ואיני יכול להפסיק לצחוק. צחקתי עד לרמעות.